

ikke. Det er min Opfattelse, at man paa Landet er mere mod Ofret end mod Accidenferne. Jeg hørte nu, at et æret Medlem har en anden Opfattelse. Men saa meget er vist, at efter at Accidenferne ere komne ind i den Form, at der saa godt som ikke er nogen Bræst i Landet, der selv forlanger dem, men overlader det til vedkommende at give, hvad de ville, er det den store Grundregel, at Animositeten mod denne Lønningsmaade har tabt sig meget, og der er paa ingen Maade en saadan Animositet derimod, at vi nu absolut maa gribe til en saadan Foranstaltning, der er af en saa overmaade tvivlsom Natur. Det er i Bjerne og specielt i Kjøbenhavn, at der er megen Animositet mod Accidenferne, men da Forslaget gælder Landet, er det en mærkelig Begif at sige, at fordi man i Bjerne og i Kjøbenhavn er saa meget imod Accidenferne, afstafte vi dem paa Landet, hvad der jo ganske naturlig kun kan føre til, at man i Bjerne og i Kjøbenhavn bliver endnu mere imod dem.

Naar den ærede Ordfører sagde, at det havde været Landstingets Standpunkt hele Tiden, hvad der blev laaet fast i 1861, da skal jeg dog dertil bemærke, at det kan man efter min Mening ikke sige. Det er rigtigt, at den senere Indenrigsminister Steel i Forbindelse med tre Medlemmer af Oppositionen fremsatte et Forslag om Afsløsning af Offer og Accidenfer til et Forslag, som var fremsat af Biskop Monrad, og hvorefter der skulde betales $\frac{1}{3}$ i Erstatning, men Flertallet i Udvalget var imod det. Tre Medlemmer forlangte bestemt, at der skulde gives fuld Erstatning og endda Vejligbed til at give mere, hvis det var nødvendigt, og de tvende Herrer, som den ærede Ordfører har omtalt, nemlig Clausen og Madvig, udtalte saa langt fra, at de vilde have det affattet, at de tværtimod sagde, at skønt de indsaa, at der var noget misligt ved det, kunde de dog ikke antage, at det var saa misligt, at det var nødvendigt at affstafte enhver frivillig Ydelse og ganske særlig ikke ad den Vej, det var forestaaet. Nu er det ganske sandt, at Mindretallets, disse fire Mænds Forslag, blev vedtaget, saa vidt jeg husker med 25 Stemmer mod 21, og Ministerens Forsøg paa ved 3dje Behandling at saa det forandret strandede ved, at saa mange af Tingets Medlemmer vare borte — der var 19 Stemmer for og 15 imod — idet næsten de fleste af dem, der vare borte, var Folk, der holdt med Ministeren, saa hvis Tinget havde været noget mere fuldtalligt, var det blevet laaet ihjel ved 3dje Behandling. Men at det blev vedtaget, havde ingen Ting at sige,

da det var paa Samlingens Slutning; det kom aldrig videre frem i dette Ting, og dette Standpunkt har aldrig været hævedet af Landstinget. Hall hævdede som bekendt, at der skulde være Frihed for at betale ved Barnebaab og ved Mødres Introduktion, men at der kunde betales i Anledning af Konfirmation, Vigtale og Brudevielse, og dertil slutter Betænkningen sig. Siden fik man under Paavirkning af Folketinget Vigtaler taget bort, og saa blev der kun Konfirmation og Brudevielse tilbage, som man skulde betale for. Atter senere, under stadig Samkvem med Folketinget og under Presjion dervfra, gif man ganske vist til at ophæve Betaling for det alt sammen, men vel at mærke saaledes, at man dog kunde beholde frivillige Gaver, og saaledes at det skulde ske ved en Lønningslov, hvor der jo ikke er Tale om, at Kommunerne skulle bære Udgiften. Det, som her er foreslaaet og blev vedtaget for $1\frac{1}{2}$ Aar siden, har aldrig været Landstingets Standpunkt, medmindre man vil kalde det Landstingets Standpunkt, hvad man vedtog en Gang med 19 Stemmer mod 15 ved 3dje Behandling, eller rettere sagt, hvad der den Gang undgik at falde, fordi Tinget ikke var fuldtalligt. Man kan ikke sige, synes det mig, at naar det kun en eneste Gang har været fremme paa den Maade, at saa har det været Landstingets Standpunkt siden den Tid, og er det indtil den Dag.

Nu forlanger ganske vist det andet Ting eller Flertallet i det andet Ting, at det skal afløses, men det er jo paa den Maade, at det skal falde bort, og det er jo noget ganske andet. Man kunde jo sige dertil: Det gør saamænd ikke noget, om vi vedtage det, for det bliver ikke anvendt i Livet, thi det er jeg ganske overbevist om, at der sker ingen Afsløsning efter dette Forslag, hvis det bliver vedtaget; det har andre ærede Herrer saa klart bevidt, saa det behøver jeg ikke at komme ind paa. For saa vidt kan man være ganske rolig; men det har jo den store Mangel, at det standser den nuværende Afsløsning af Ofret. Vedtager man dette Forslag her, kunne vi jo ikke fortsætte Offerafsløsningen, og Befolkningen har jo klarlig vist, at man ønsker at fortsætte ad denne Vej. Det maa man vel betænke. Nu gaa vi altsaa hen og vedtage noget, der efter al Sandsynlighed ikke vil blive anvendt, men endog standser den gode Vej, Befolkningen er inde paa, hvor der allerede er afløst saa meget i Bjerne og i store Dele af Landet. Dertil kommer den Omstændighed, at Skolelærerne i høj Grad ønske at saa deres Offer afløst og Accidenferne med, men naturligvis